

ar alt, sem varð á vegi hans. Hann er drottinn og meistarinn. Hver skyldi þora að stöðva ferð hans? Kanneke hallar-turnarnir þarna? Með drembipjósti risu þeir upp í loftið eins og þeir væru til með að skora snjóskýjunum á hólum og gera gabb að storminum.

"Komdu bara í eina röndóttu og reyndu til að varpa okkur til jarðar. Við erum reistir á föstum grundvelli og höfum staðið svona öld eftir öld og gert gis að þér og þínum líkum. Og vita skaltu það, að margir af forfeðrum þínum og félögum hafa brotið af sér hornin hérna á okkur, hallarturnunum í Proczal! Veiztu ekki, að það er hin eldgamla bjargfasta höll, sem geymir hinar göfugustu greifa-ættir og ber gyltan skjöld nennar vegna? Komdu bara, ef þú þorir. Við hérna erum turnarnir Proczna, sem enginn fær felt að eilífu."

Snjórinn þaut um rúðurnar og myrkrið varð meira og meira.

Rauðleit ljósskýma gægðist út um gluggann á neðsta lofti hallarinnar og þjónsskugga mátti sjá að utan.

Stór hundur þaut eins og kólfi væri skotið um hallargarðinn. Það var eina lífsmarkið með höllinni.

Þögn og alvarleg lá hin stóra höll í myrkrinu, bögn eins og dauðinn og alvarleg eins og nóttin.

Þjónninn hafði sett lampann á borðið og svo fór hann burtu.

Ljósskýmu bar yfir herbeargið. Þar voru dýrindis-myndir í feikna stórum römmum. Og frá gömlum, eldgömlum tímum, báru þessar myndir kveðju til nútímans, fullar af elli og fullar af frægð, fullar af sorg og fullar af gleði, og þó bar sorgin alt